

VI KEELAND

interzis

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

Capitolul 1

COOPER

Telefonul îmi bâzâie pe birou pentru a treia oară într-o oră. Mijesc ochii și văd din nou același nume care pâlpâie pe ecran. Mă încrunt, dar de data asta răspund.

Ea sare peste formalități, trecând direct la subiect.

— Vino jos la studio la prânz.

— Am o întâlnire la prânz, o mint.

— O să-ți ofer un desert delicios când termini, începe să toarcă la telefon Tatiana.

— Mulțumesc, poate data viitoare, mint din nou.

Nu va mai fi o dată viitoare. Regret că nu am învățat din greșelile tatălui meu mai devreme – politica lui, aceea de a nu amesteca afacerile cu plăcerea, a fost o lecție pe care a învățat-o din experiență.

— Este a treia oară când mă refuzi. Știi câți bărbați ar ucide să petreacă timp cu mine?

— Mulți, sunt convins. Ascultă, tocmai a intrat Miles... trebuie să închid.

Fratele meu mai mic zâmbește ezitant și își flutură mâna. Ridic un deget, ignorând divagațiile Tatianeii care încă vorbește. Vizita lui este neașteptată, dar îi sunt recunoscător pentru că-mi oferă o scuză să închei conversația telefonică.

Miles dă din cap și se îndreaptă spre masa de mahon pe care se află sticle de băutură și pahare de cristal bogat decorate, aceeași spre care îl privisem pe tatăl nostru îndreptându-se de atâtea ori în trecut. Își toarnă un lichid auriu într-un pahar cu picior și dă pe gât jumătate din conținut dintr-o înghițitură în timp ce privește panorama Los Angelesului. Are o figură încordată. Nu sunt surprins; nu vine decât atunci când are nevoie de ceva.

Închei grăbit conversația cu Tatiana și, imediat ce închid, Helen mă anunță:

— Stephen Blake pe linia unu.

— Stai puțin, Miles.

Paharul fratelui meu este gol în momentul în care îmi închei scurta conversație cu Stephen. Ochii lui căprui par îmbătrâniți și oboșiți, are maxilarul încordat. De data asta are nevoie de ceva important.

— Eu și Ben punem foarte mult în joc cu acest proiect. Îl vrem pe el, dar nu cu patruzeci la sută mai mult. Zece este limita pe care o putem accepta. Tu ești superagentul – vinde-l la procentul de back-end pe care îl oferim².

Știu ce urmează înainte să aud cuvintele în receptor.

— Sigur, cina săptămâna viitoare sună bine. Nu, spune-i lui Miriam să nu-și aducă vreo prietenă.

Urmează o pauză și apoi:

— Mulțumesc, Stephen, de-abia aștept.

Închei convorbirea și mă întorc spre Miles.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere, frățioare?

Bănuiesc de ce a venit, dar intru în jocul lui, oricum.

---

² Dobândă procentuală back-end înseamnă dobânda procentuală a unui partener în anumite alocări de profituri, pierderi și alte elemente de venit, câștig, pierdere sau deducere, și anumite distribuții de numerar și proprietăți (n. tr.).

Fratele meu evită întrebarea, preferând să îndulcească trecerea spre subiectul real pe care a venit să-l discute.

— Miriam încă încearcă să te cupleze?

Îmi torn ceva de băut dintr-o carafă de cristal și ridic sticla, făcându-i semn lui Miles să-i reumple paharul, ceea ce acceptă bucuros.

— Jură că tata i-a spus că trebuie să se asigure că-mi găsesc o partidă bună.

Sorb din pahar și adaug:

— Va fi o tipă acolo când mă voi întâlni cu ei săptămâna viitoare, deși tocmai i-am spus lui Stephen să nu o facă.

Avem un schimb de zâmbete sincere, ceea ce se întâmplă rar. Stephen a fost cel mai bun prieten al tatălui nostru și este unul dintre cei mai râvniți agenți de la Hollywood.

— Poate că Miriam a înțeles ideea. Îmbătrânești. E timpul să nu ți-o mai tragi cu jumătate din Hollywood și să te așezi la casa ta.

— Am douăzeci și nouă de ani. N-aș putea spune că sunt bătrân.

— Ești, conform standardelor de la Hollywood. În plus, practic locuiești aici în ultima vreme.

Se uită prin birou.

— Începi să te transformi în *tata*.

Miles spune că *mă transform în tata* de parcă ar fi un lucru rău. Am crescut în aceeași casă, să semăn cu tata este un compliment pentru mine, dar fratele meu o spune de parcă ar fi o insultă. Schimbarea de subiect, care ne conduce la motivul vizitei lui, este binevenită.

— Cum merg lucrurile la Mile High? întreb prudent, știind că ar putea fi un subiect de discuție foarte dureros.

La un an după moartea tatălui nostru, eu și fratele meu am împărțit celebra companie de producție de filme a familiei noastre. Am ales să continui drumul tatălui nostru, care a făcut din Montgomery Productions un nume cu care fiecare actor și regizor de top își dorea să lucreze. Miles, pe de altă parte, a decis că era timpul pentru o schimbare. Lansându-se în lumea riscantă a reality-show-urilor, a filmat primul său show, *Stripped*. Nici până în ziua de azi, nu poate înțelege de ce *Stripped* – o emisiune care urmărește un grup de stripteuze cu sânii măriți artificial – a eșuat. Incapabil să accepte eșecul, și-a petrecut ultimii cinci ani încercând să demonstreze că ar putea reuși să ajungă Regele Reality-show-ului. În acest proces, aproape că și-a epuizat fondul fiduciar, a asistat la eșecul a două dintre reality-show-urile lui „sigure” și a fost părăsit în public de starleta de douăzeci de ani căreia tocmai îi cumpăraseră un Porsche.

Relația noastră tensionată s-a înrăutățit pe măsură ce Montgomery Productions a avut din ce în ce mai mult succes în ultimii ani. Faptul că eu am avut succes, l-a făcut pe fratele meu să fie întotdeauna invidios pe mine.

– Lucrurile merg grozav, spune el. Chiar grozav. Tocmai am început producția pentru o emisiune care va avea un succes uriaș. O să explodeze audiența, știu asta.

Am auzit aceste cuvinte din gura fratelui meu de prea multe ori ca să-l cred, deși, în adâncul sufletului meu, încă mai am speranța că într-o zi va reuși.

– Super. Despre ce este show-ul?

– Este o combinație între *Survivor*³ și *Burlacul*, spune Miles și i se luminează ochii. *Throb*⁴. Chiar și numele show-ului este genial din perspectiva publicității.

Este cu adevărat pasionat de munca lui. Seria lui de eșecuri nu are legătură cu lipsa de determinare. Acesta este

3 *Supraviețuitorul* (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

4 *Atracția* (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

și motivul pentru care mi-a fost întotdeauna greu să-l refuz, chiar dacă știam că nu ar fi fost o decizie inteligentă în afaceri să investesc în orice mi-ar fi propus.

— Douăzeci de tipe în costume de baie pe o insulă pustie. Un singur tip atrăgător, care se întâmplă să fie și o vedetă rock în ascensiune, și multe competiții fizice pentru întâlniri de vis. Lupte în noroi și tot tacâmul. Am chiar și una dintre concurente pe statul de plată, o profesionistă — îmi face mie jocul, nu burlacului. Agenții de publicitate vor fi fascinați.

Trebuie să fac eforturi să nu mi se citească pe față ce cred cu adevărat. Cândva, dacă aveai șaisprezece ani și rămâneai însărcinată, aveai probleme. Acum ai propriul tău reality-show.

— Interesant. Când se filmează?

— Avem deja primele câteva săptămâni pe țeavă. Douăsprezece fete au fost eliminate și acum am ajuns la opt. Ultimele patru vor fi filmate în direct mai mult de două săptămâni în Caraibe.

— Nu am văzut nicio reclamă. Când are loc premiera?

Sper, de dragul lui Miles, că peste cel puțin șase luni.

— Peste trei săptămâni.

— Trei săptămâni?

Chiar încerc, dar am un ton evident alarmat. Un show nou-nouț, fără publicitate, în condițiile în care toate celelalte posturi de televiziune au câte un reality-show diferit? Aproape sigur va fi sortit eșecului.

— Da.

Încrederea lui Miles slăbește pentru o fracțiune de secundă, și lucrul acesta nu-mi scapă.

— Ascultă, Coop.

Înghite cu greu și trage aer adânc în piept înainte să continue.

— Nu am de gând să mint. Am nevoie de ajutor. Tocmai am negociat o înțelegere grozavă pentru zece zile întregi de publicitate la orele de maximă audiență, dar stau cam prost cu lichiditățile.

— Cât îți trebuie?

Răspund scurt, știind că fratele meu ascunde amploarea situației în care se află.

— Toți. Am nevoie de unu virgulă doi.

— Miles, oftez și îmi trec mâinile prin păr.

— Este un show foarte bun, Coop. Știu doar că audiența va depăși toate așteptările cu puțină publicitate.

Am mai auzit toate astea. Va fi nevoie de mai mult decât de asigurarea lui Miles, părtinitoare și pe care nu te poți baza, pentru a mă convinge.

— Trimite-mi niște filmări. Vreau să-mi arunc o privire înainte să pot da un răspuns.

— S-a făcut.

Zâmbește, dând pe gât restul de băutură din pahar.

— O voi pune pe Linda să-ți trimită primele câteva episoade. O să ții morțiș să intri în afacerea asta.

Mai bine mor, îmi spun în gând, decât să mă mai uit la reality-show-uri.

În sfârșit acasă, după o zi de paisprezece ore care s-a încheiat și mai rău decât a început, o sun pe Helen și îi spun să trimită pe cineva să-mi ia Mercedesul nou-nouț de la service de dimineață. Nu îl am decât de trei zile și cineva m-a lovit în spate în timp ce așteptam la semafor, când deja întârzasem zece minute la prima întâlnire din

cauza încă unei probleme cu liftul. În cele din urmă, am coborât patruzeci și două de etaje, gândindu-mă că nu mi se poate întâmpla ceva și mai rău. Pe naiba, m-am înșelat. A urmat vizita lui Miles.

Mă bag sub duș, lăsând fluxul pulsatil de apă să-mi maseze mușchii încordați ai umerilor. Abia apuc să trag aer adânc în piept, începând să mă relaxez în sfârșit, când mă întrerupe soneria.

— La naiba, mormăi, luând un prosop și îndreptându-mă spre ușă. Ar fi bine să fie cineva pe moarte.

Lou, paznicul de noapte, ține în mână un pachet.

— Un curier a lăsat ăsta astăzi pentru dumneavoastră. Nu v-am văzut când ați intrat. Trebuie să se fi întâmplat când am fost la baie. Îmi pare rău, domnule Montgomery, vezica nu mai este ce a fost odată.

— Nicio problemă, Lou. Mersi că mi l-ai adus.

— De asemenea, v-a căutat cineva înainte să ajungeți acasă în seara asta. Nu era pe lista de vizitatori aprobați și nu ați răspuns când am sunat, așa că i-am spus să plece.

Lou face o pauză, apoi a adăugat:

— Nu a fost încântată.

— Ți-a spus numele?

— Nu a fost nevoie să o facă. Era actrița aceea, Tatiana Laroux.

Perfect. Am încercat cu frumosul, dar ea, pur și simplu, nu înțelege.

— Mulțumesc, Lou. Ai făcut ce trebuia.

— E o femeie frumoasă, chiar și la vârsta mea nu poți să nu observi. Sper să nu vă supărați că spun asta.

— Ai dreptate. Chiar este frumoasă.

Și nebună de legat în același timp.

Îmi pun niște haine sport și arunc o privire spre pachet. *Mile High Productions*. Minunat. Nu mă pot gândi

la un mod mai potrivit de a încheia această zi proastă, un reality-show.

Iau o bere, trag o gură zdravă și introduc DVD-ul. În primele zece minute sunt prezentate jumătate dintre femei. Metoda este destul de interesantă, deși răspunsurile nu prea sunt de efect. Sunt destul de impresionat că Miles a reușit să aducă o vedetă foarte cunoscută să fie gazda emisiunii. Fiecare fată trece prin fața ecranului vreme de un minut, timp în care el le provoacă la un joc de asociere de cuvinte. Concept grozav, răspunsuri previzibile. Când ajung la cea de a șasea femeie, care asociază cuvântul *profund* cu versurile lui Macklemore, nu mai pot. Poate că mâine lucrurile nu vor mai părea atât de sumbre.

Vinerea este o zi fără întâlniri programate. Tata mi-a transmis această tradiție, și asta face să aștept cu nerăbdare ziua anterioară weekendului. Este ziua pe care Helen o păstrează liberă. Fără ședințe, fără teleconferințe, fără mese de prânz, fără întâlniri. Pot să fac ce vreau întreaga zi. Săptămâna asta am nevoie de așa ceva mai mult ca niciodată. Îmi fac vizita de dimineață la studio, știind că Miles va filma niște spoturi publicitare pentru *Throb*. Mă hotărâsc să intru neanunțat și să văd ce se întâmplă.

Sunt surprins să găsesc studioul gol, așa că mă duc la pază să verific ce a planificat Mile High pentru această zi.

— Hei, Frank.

Frank Mars stă în fața unei duzini de monitoare de securitate, amestecând cărțile de joc de pe birou și studiind imaginile video în același timp. Aceeași uniformă, aceeași mustață, aceeași țigară în spatele urechii, chiar dacă s-a

lăsat de fumat acum douăzeci de ani. Arată puțin mai experimentat, având părul des mai grizonant, dar nu s-a schimbat prea mult din vremea copilăriei mele.

Frank este șeful departamentului nostru de securitate de când mă știu. A fost, de asemenea, o prezență constantă în grupul de poker al tatălui meu, împreună cu CEO-ul unei companii de producție de filme rivale și unul dintre tehnicienii de la lumini. Vineri seara, o dată la două săptămâni, îi puteam găsi mereu în hangarul gol, cu o masă de joc și câteva lăzi de bere. Când intra în acea încăpere, nimeni nu și-ar fi dat seama vreodată că doi dintre jucători erau bogați, puternici, directori de la Hollywood, iar ceilalți doi erau bărbați obișnuiți de pe statul lor de plată.

— Cooper! Unde te-ai ascuns, puștiule?

Frank se ridică, îmi strânge mâna și mă bate pe spate.

— Am fost ocupat. A trecut ceva timp, nu-i așa?

— Ceva timp? Ultima dată când ai fost aici, Grip nici măcar nu se pensionase încă.

— Grip s-a pensionat?

— Se fac doi ani.

Doi ani? Acest gând mă sperie. Aș fi spus că ultima dată când am fost aici a fost mai degrabă acum trei luni.

— La naiba. Nu pot să cred că a trecut atât de mult timp. Mai țineți întâlnirile de vineri seara?

Frank se mângâie pe piept, cu o mână pe inimă.

— Atât timp cât inima continuă să-mi bată, jocul va exista.

— Grip continuă să joace chiar dacă a ieșit la pensie?

— În lunile de iarnă. Verile, soția lui îl târăște cu forța în Arizona. Fiica lor locuiește acolo acum, are și doi nepoți.

— Încă țineți liber locul tatei?

— Da, domnule. Nimeni nu poate ocupa scaunul ăla. Hei, de ce nu vii și tu în seara asta? Aveam de gând să-l chemăm pe Ted de la financiar să joace, dar tipul ăla îmi ia mereu banii.

— Vrei să spui că eu nu o să-ți iau banii?

Frank râde.

— Ai înfățișarea tatălui tău, dar nu i-ai moștenit abilitățile de jucător de poker, puștiule.

— S-ar putea să-ți accept oferta, doar ca să-ți arăt cine e șeful, Frank.

— Să o faci.

Zâmbește, iar ridurile de la coada ochilor i se adâncesc.

— Ora opt?

— De ce nu. Hei, știi unde este Miles? Credeam că filmează un spot publicitar astăzi aici.

— Filmează într-un loc pe o plajă din Malibu.

Normal – Miles nu ratează nicio ocazie să îmbrace o fată într-un costum de baie minuscul.

— Am înțeles. Ei bine, mă voi întoarce mai târziu să-ți iau banii, bătrâne.

— Continuă să-ți spui asta, puștiule.

Este opt fix când mă întorc la studio, așteptând cu nerăbdare să particip la una dintre activitățile preferate ale tatălui meu. Frank pregătește masa de cărți, iar Ben umple o ladă frigorifică cu Heineken.

— Ce? Te crezi bogat sau cum? Heineken? Ce s-a întâmplat cu Budweiser? spun eu, îndreptându-mă spre Ben cu o ladă de Bud în mână.

— Doar bătrânul tău obișnuia să bea poșirca asta.